

λοιπόν ν' άποχτήσω κ' εγώ μαχμουτιέδες.
 'Ο άγιος άνθρωπος μισόλισε τὰ μάτια του και μουρμουρούσε μερικες προσευχές. "Έπειτα έβγαλε από ένα συρτάρι του ένα κομμάτι πανή τρίγωνο, γεμάτο έλεγγραφές παράδοξες, και ειπε :

— Γυναίκα, νά ένα φυλαχτό. Θά σου τὸ δώσω, άν μου τὸ πληρώσεις με έικοσι δαδάδες καλαμπάκια. "Αμα τὸ πάρης στα χέρια σου, εὐχήσου ὅτι θέλεις και τὸ πνεῦμα θά σέ ὑπακούσῃ. Μονάχα εγώ δέν μπορῶ νά ζητήσω τίποτε από τὸ πνεῦμα.

'Η 'Αισά τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένη, ακούγοντας τὴν τιμὴ πού τῆς ζήτησε. Μά ὁ άγιος άνθρωπος τῆς ειπε άμέσως :

— Βλέπω πὼς εἶσαι καλή και τίμια γυναίκα κ' ὁ 'Αλλάχ θά σέ προστατεύῃ! Δέν θά σου πάρω λοιπόν έικοσι δαδάδες καλαμπάκια, οὔτε δέκα. Δώσε μου μονάχα πέντε δαδάδες! Τί εἶνε πέντε δαδάδες καλαμπάκια, μπροστά στους άναριθμητους μαχμουτιέδες πού θ' άποκτήσης ;

Μά ἡ 'Αισά εξακολούθησε νά παζαρεύῃ τὴν τιμὴ και κατέληξαν στίς δυὸ μόνο δαδάδες.

"Έπειτα τῆς ειπε κοινὸς έξορισμὸς θά εἴλεγε, γιά νά προσκαλέσῃ τὸ πνεῦμα.

— Διάλεξε μὰ στιγμή πὸν δέν θά σέ βλέπῃ κανεῖς και άφοῦ φιλήσης τὸ φυλαχτὸ τρεῖς φορές, φώναξε τὴ λέξι «Ραχμυλμὸθ»! Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ πνεύματος. «Ραχμυλμὸθ — θά πῆς — σ' έξορκίζω σ' αυτό τὸ φυλαχτὸ πὸν κλείνει τὸ κλειδί τῶν μυστικῶν σου, νά με ὑπακούσης...» και τότε θά τοῦ πῆς ακόμα τί θέλεις... "Ο, τι κ' ἂν επιθυμήσης θά τὸ έχης.

'Η 'Αισά ξεαναγύρισε στο σπίτι της εὐχαριστημένη, σφίγγοντας ἔπάνω στο στήθος της τὸ πολύτιμο φυλαχτό. Εἶχε αποφασίσει νά μὴν πῆ τίποτε σὸν άντρα της, ὅχι γιατί φοβόταν μήπως τὴ μαλώσει γιά τὸ καλαμπάκια, μὰ γιατί εἶχε τὴν ιδέα πὼς θάχανε τὸ φυλαχτὸ τὴ δυνάμη του.

Γ'ν' αυτό, κείνο τὸ βράδυ δέν τοῦ μίλησε καθόλου γιά τὸς μαχμουτιέδες, με τὸς ὁποίους τὸν εἶχε σκοτίσει τὴν προηγούμενη βραδείά. Γ'ν' αυτό κ' ἔκεινος τῆς ειπε :

— Δόξα σὸν 'Αλλάχ, πὸν σου έβγαλε αὐτὴ τὴν τρέλλα. Πρέπει κανεῖς νά εὐχαριστιέται με ὅσα έχει.

"Ω! πόσο θά ήθελε ἡ 'Αισά νά τοῦ φωνάξῃ πὼς εἶνε ήλιθιος, νά τοῦ πῆ πὼς έχει ὀλόκληρο θησαυρὸ και πὼς έφτανε ένα ξόρα γιά νά γεμίσουν και τὰ δυὸ χέρια της χρυσάφι. Συγκρατηθηκε ὅσο μποροῦσε και δέν ειπε τίποτε. Μὰ με τὴ σκέψη της έβλεπε κιόλας τὸν θάυτο της στολισμένο με δυὸ σειρές μαχμουτιέδες γύρω στο λαμπὸ της. Δυὸ σειρές μόνο... "Οχι, τέσσερες, πέντε. "Α! ἄ... "Οταν θά τὴν έβλεπε ἔτσι ἡ κόρη τοῦ μουχτάρη, θά έσκαζε από τὴ ζήλεια της.

"Ετσι τὸ βραδυνὸ φαγητὸ ήταν σιωπηλό. Τοῦ κάκου ὁ σὺζυγὸς της προσάθησε νά τὴν κἀνὴ νά μιλήσῃ. Δέν έβγαλε οὔτε λέξι ἀπ' τὸ στόμα της. "Εξ ἄλλου ήθελε νά τοῦ κἀνὴ ἔκκληξι.

"Ενα σφοδρὸ σκέψεις τὴ βασάνιζαν στο μεταξύ. Με πὸν τρόπο τὸ πνεῦμα θά τῆς έφερνε τὸς μαχμουτιέδες ; Θά τὸ έβλεπε ἡ ἴδια τὸ πνεῦμα; "Ισως νάδούκιε τὸ πρῶτὸ τὸς μαχμουτιέδες κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι της ἢ μπορεῖ νά έπεφταν σάν βροχὴ από τὴν κατωδόχο στο τῆκλι τὴν ὥρα πὸν θα σὺζυγιζε τὴν κουζίνα ; Πὼς ; Πὼς ;

Μετά τὸ φαγητὸ, άπομώθησε κ' άφοῦ φίλησε τὸ φυλαχτὸ τρεῖς φορές, ειπε :

— Ραχμυλμὸθ, σ' έξορκίζω σ' αυτό τὸ φυλαχτὸ πὸν κλείνει τὸ κλειδί τῶν μυστικῶν σου, νά με ὑπακούσης. Θέλω νά μου φέρης...

Μά στο σημειο αὐτὸ στάθηκε. Πόσα έφερε νά ζητήσῃ ; Δέκα μαχμουτιέδες ; Εἴκοσι ; Τριάντα ; Τέλος, άποφάσισε και ειπε :

— Ραχμυλμὸθ, θέλω νά μου φέρης τριάντα μαχμουτιέδες... Καθὼς επρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, ένα ξαφνικὸ φύσημα τοῦ ανέμου τράναξε τὴν πόρτα της εισόδου. 'Η 'Αισά γιά πρώτη φορὰ φοβήθηκε. Νόμισε πὼς εἶχε ζητήσει πολλά. Μά ήταν άργά πειά. Τὸ πνεῦμα τώρα τὴν εἶχε άκούσει...

'Η 'Αισά δέν μπόρεσε νά κλείσῃ μάτι ἐκείνη τὴ νύχτα, 'Αδιάκοπα ταραζόταν στο κρεβάτι της, πλάι στο σὺζυγὸ της, κ' ἡ σκέψη της δούλευε :

— Πὼς τὸ πνεῦμα θά μου φέρῃ αὐτὰ πὸν ζήτησα ; άναρωτιόταν ὀλοένα. Τί ευτυχία ! Θά άποχτήσω χρυσάφι ! Θά γίνουμε πλούσιοι !

Και έκανε χίλια σχέδια. Θά γέμιζαν χρυσάφι... 'Ο άντρας της θά γέμιζε μ' αὐτὸ τσουβάλια, βαρέλια, κασέλλες. Θάχτιζαν ένα μεγάλο σπίτι μεσ' στὴν καρδιά τοῦ χωριοῦ, ένα σπίτι μ' ὀλα τὰ δωμάτια πὸν τὸς χρειαζότουσαν. Θά πάντρευε ὀστερα τὸ γινὸ της και θάδινε μὰ μεγάλη γιορτὴ. "Α! τί γιορτὴ θά ήταν ἐκείνη... Αὐτὴ σ' μίνα τοῦ γαμπροῦ, θά φοροῦσε ὀρυζα χρυσοκέντητα και θάχε σὸν λαμπὸ της τόσους μαχμουτιέδες, ὀστε θάφταναν ὀς τὴ μέση της και θάλαμπαν σάν ήλιου. "Α !...

"Α !... Θάχαν ένα σεντούκι γιά νά κρύβουν τὰ πλοῦτη τους — και προ πάντων τὸ φυλαχτὸ— και πολυάριθμους ὑπηρετες, γιά νά τοῦς ὑπερασπίζον ἀπ' τὸς κλέφτες. "Α ! αὐτοὶ οἱ κλέφτες ! Πὼς τοῦς φοβόταν !

Μὲ τὸ φυλαχτὸ σφιγγένο στα χέρια της, άνατριχίασε μ' αὐτὴ τὴν ιδέα και τσφίριξε ακόμα περισσότερο ἔπάνω στὴν καρδιά της.

Μὰ μὰ ! μονάχα αὐτὴ τὴ νύχτα θά φοβόταν ακόμα τὸς κλέφτες. Κ' έπειτα, ἄς έμπαιναν κ' αὐτὴ τὴ νύχτα. Τί θά τοῦς έκλεβαν ; "Ενα-δυὸ άρνιά τὸ πολύ. Τί σημασία ὀμως εἶχε αὐτὸ, άφοῦ τὴν ἄλλη μέρα θά μποροῦσαν ν' αγοράσουν ὀλα τὰ κοπάδια τοῦ χωριοῦ ;

Γιατί ὀμως τὸ πνεῦμα άγοῦσε νά παρουσιαστῇ ; Μήπως τῆς εἶχε φέρει κιόλας τὸς μαχμουτιέδες, χωρὶς ὀμως νά εἰφανιστῇ ;

Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, ἔχωσε τὸ χέρι της κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι της. Μά δέν βρῆκε τίποτε. "Έπειτα, μὴ μπορώντας πειά νά κρατηθῇ, πῆγε κ' έψαξε στὴν κουζίνα. Μά οὔτε κει βρῆκε τίποτε. Τότε ξεαναγύρισε στο κρεβάτι της, ὀπου ὁ σὺζυγὸς της κοιμόταν πάντα ήσυχος.

— Πὼς τὸ πνεῦμα θά μου φέρῃ τοῦς μαχμουτιέδες ; άναρωτήθηκε πάλι.

Μὰ νά... βήματα άκούστηκαν τὴν ἴδια στιγμή, μακριά, μὰ εὐδιάκριτα. Κάποιος περνοῦσε ἀπ' τὸ δρόμο. "Ω ! σίγουρα θάταν τὸ πνεῦμα. 'Η 'Αισά τώρα εἶχε τεντώσει τ' αὐτιά της κ' άρουραζόταν. Τὰ βήματα άκούγοντουσαν πειά ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι... στο κατώφι. Κάποιος προσπαθοῦσε ν' άνοιξῃ τὴν πόρτα.

— Πὼς ; Τὰ πνεῦματα δέν μποροῦν νά μποῦν μέσα στα σπίτια, χωρὶς ν' άνοιζον ἢς πόρτες ;

'Ακούγοντας τὸ θόρυβο, ὁ σὺζυγὸς τῆς 'Αισᾶς ζύτησε ξαφνικά.

— 'Αισά, κλέφτες ! φώναξε.

— Κλέφτες ! επανέλαβε ἐκείνη, κρημασμένη ακόμα ανάμεσα ἀπὸ τ' ὄνειρο και τὴν πραγματικότητα.

— Ναί... Κλέφτες ! Κλέφτες !... Δέν τοῦς άκούσῃ ;

— Ω ! ναί ! Έκανε ἐκείνη, σπνεροχομένη ἔξαφνα και περίτρομη. Κλέφτες πὸν σίγουρα θέλουν νά κλέψουν τὸ φυλαχτὸ μου. Μά ὅχι... Δέν θά τὸ κλέψουν.

"Εχωσε άμέσως τὸ φυλαχτὸ της σὸν κόρφο της, πετάχτηκε πάνω και άρπαξε ένα μεγάλο τσεκούρι. Συγχρόνως ὁ σὺζυγὸς της ξεκρέμασε τὸ δίκαννο ἀπ' τὸν τοῖχο κ' ἔτσι άρματωμένοι κ' οἱ δυὸ διενθύνθηκαν πρὸς τὴν έξοδο και κρύφτηκαν στὴ σκά.

'Η πόρτα στέναζε πάντα, καθὼς τὴν ξεπρωχων ἀπ' ἔξω. Ὑποχωροῦσε άργά κ' αὐτὸ φανεροῦσε πὼς ἐκείνος πὸν εἶχε πέσει ἔπάνω ήταν πολὺ δυνατός. "Ηταν ὀμως ένας ἢ πολλοί ; Πὼς ένας κλέφτης θά μποροῦσε νά ληστέμη ἔτσι φανερὰ ένα σπίτι ;

"Εξαφνα, ένα τρίξιμο δυνατὸ άκούστηκε κ' ἡ πόρτα ὑποχώρησε.

Μέσα στὴ νύχτα, κάτω ἀπ' τὴν λάμψη τῶν ἄστρων, μὰ σιλουέτα, ψηλὴ και τετράγωνη, προχώρησε με προφύλαξι άργά—άργά, σάν νά φοβόταν μήπως ζυτηθῇ τοῦς νοικοκυρούς.

Τότε ἡ 'Αισά πετάχτηκε ἀπ' τὴ γωνιά της με τὸ τσεκούρι της ὑψωμένο.

"Ενα μόνο χτύπημα έφτασε κ' ὁ άγνωστος σωριάστηκε κάτω, χωρὶς νά βγάλῃ οὔτε κραυγή.

— 'Απὸ καιροῦ μᾶς έκλεβε, ὁ παλιάνθρωπος ! φώναξε ἡ 'Αισά. Δέν θά κλέψῃ πειά κανένα...

'Ο άντρας της έτρεξε κ' άναψε ένα φῶς και σάβοντας κ' οἱ δυὸ τους κῦτταξαν τὸν σκοταμένο.

Μέσα σὲ μὰ λίμνη αίματος κοιτόταν με τὸ κρανίο του χωρισμένο στα δυὸ, ὁ μοναχογιὸς τους, ὁ ὀποῖος εἶχε άπολυθεῖ ἀπ' τὸ στρατὸ κ' ὁ ὀποῖος εἶχε θελήσει νά κἀνὴ μὴν εὐχάριστη ἔκκληξι στους γονεῖς του, γυρίζοντας άπρόοπτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὀταν εγδυσαν τὸ πτώμα γιά νά τὸ πλύνουν, βρῆκαν στὴ ζώνη του τριάντα χρυσὸς μαχμουτιέδες, πλατεῖους σάν παλάμες και λαμπρούς σάν ήλιους... NENTZET

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

- "Οταν γεράσει τὸ δοντιό, ξεράδια δέν τοῦ λείπουν.
- Τσαγγάρης ἀξυπόλυτος και ράφτης ξεσομαμένος.
- Τὸ χτένι τρέφει τὰ μαλλιά κ' ἡ ἄλουσιὰ τῆς φείρες.
- 'Εσφρωθήκαν τὰ σκυλιὰ και πολεμοῦν τοῦς δράκους.
- Ποῦ μαγειρεύει φέμματα, κενώνει δειτνα ανέμων.
- Καλόγερος επάχασε, πάλι κρημιδιὸ δάγμασε.
- Καὶ τὸ λιβάνι καρτερεῖ και τὸ κεφί ἀπαντᾷ.
- 'Η νύφη μας καματερῇ τὸ κάθε Σάββατο βραδύ.

Θά γέμιζαν σακιά, βαρέλια, κασέλλες!...

